ଚତୁସ୍ତ୍ରିଂଶତ୍ (୩୪) ଅଧ୍ୟାୟ

ଉଦିର ମହିମା (ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ) : ଦ୍ୱାରକାମାୟୀର ରୋଗ ବିନାଶକାରୀ ପାହାଚ, ଡାକ୍ତର ପିଲ୍ଲେଙ୍କ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଓ କାଉ ଚିକିତ୍ସା

।। ଦ୍ୱାରକାମାୟୀର ରୋଗ ବିନାଶକାରୀ ପାହାଚ ।।

ନାସିକ ଜିଲାର ମାଲେଗାଓଁରେ ଜଣେ ଡାକ୍ତର ରହୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଭଣଜା ଥରେ ଏକ ଦୁରାରୋଗ୍ୟରେ ପୀଡ଼ିତ ହେଲା । ସେ ତଥା ତାଙ୍କର ଡାକ୍ତର ବନ୍ଧୁମାନେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଚିକିତ୍ସା କଲେ । ଏପରିକି ଶଲ୍ୟ ଚିକିତ୍ସା ମଧ୍ୟ କରାଗଲା କିନ୍ତୁ କିଛି ଫଳ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ତାର ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଅନ୍ତ ନଥିଲା । ବନ୍ଧୁ ଏବଂ ଆତ୍ମୀୟସ୍ୱଜନମାନେ ବାଳକର ପିତା, ମାତାଙ୍କୁ ଦୈବିକ ଉପଚାର କରିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇ ଶ୍ରୀ ସାଇବାବାଙ୍କର ଶରଣ ନେବାକୁ କହିଲେ, ଯିଏକି ଦୃଷ୍ଟି ମାତ୍ରକେ ଅସାଧ୍ୟ ରୋଗ ସାଧ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଖ୍ୟାତ ଅଟନ୍ତି । ମାତା ପିତା ବାଳକକୁ ସାଂଗରେ ନେଇ ଶିରିଡ଼ି ଗଲେ । ବାବାଙ୍କୁ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣାମ କରି ଶ୍ରୀଚରଣରେ ବାଳକକୁ ଅର୍ପଣ କରିଦେଲେ ଏବଂ ବିନୟ ତଥା ଆଦରପୂର୍ବକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି କହିଲେ 'ପ୍ରଭୁ, ଆମ ଉପରେ ଦୟା କର । ଆପଣଙ୍କର ସଂକଟମୋଚନ ନାମ ଶୁଣି ଆମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛୁ । ଦୟା କରି ଏହି ବାଳକକୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ । ପ୍ରଭୁ ! ଆମର ତ କେବଳ ଆପଣ ହିଁ ଭରସା !

ଏପରି କରୁଣ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣି ବାବାଙ୍କ ମନରେ ଦୟା ଆସିଗଲା ଏବଂ ସେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ କହିଲେ **'ଯିଏ ଏହି ମସଜିଦ୍‌ର ପାହାଚ ଚଢିବ୍, ଜୀବନପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା'ର କୌଣସି ଦୁଃଖ ହେବ ନାହିଁ । ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ, ଏହି ଉଦି ନେଇ ତାର ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ଲଗାଇଦିଅ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖ, ସପ୍ତାହ ଶେଷରେ ସେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଯିବ । ଏହା ମସଜିଦ୍ ନୁହେଁ, ଏହା ତ ଦ୍ୱାରକାବତୀ ଏବଂ ଯିଏ ଏହାର ପାହାଚ ଚଢ଼ିବ, ତାକୁ ସୁଖ ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ତଥା ତାହାର କଷ୍ଟ ଓ ଦୁଃଖର ଅନ୍ତ ହୋଇଯିବ ।** ବାଳକଟିକୁ ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ବସାଇବାକୁ କହିଲେ । ଏହାପରେ ତାର ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ତାଙ୍କର କାରୁଣିକ ହାତ ସ୍ପର୍ଶକରି ଦୟାପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ବାଳକଟିକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟ ଏବେ ରୋଗୀର ଶରୀରରେ ଏକପ୍ରକାର ଚମକ ଖେଳିଗଲା ଏବଂ ଉଦି ଲେପ ଦ୍ୱାରା କିଛି ସମୟରେ ସେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲା । ମାତା, ପିତା ଆନନ୍ଦରେ ଗଦ୍ ଗଦ୍ ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଅଶେଷ କୃତଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କରି ବାଳକକୁ ଧରି ସ୍ୱଗୃହ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କଲେ ।

ଏହି ଲୀଳା ଶୁଣି ବାଳକର ମାମୁ, ଯିଏ ଜଣେ ଡାକ୍ତର ଥିଲେ, ବିସ୍ମିତ ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ମନରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ତୀବ୍ର ଉତ୍କଣ୍ଠା ଜାତ ହେଲା । ଏହି ସମୟରେ ସେ ଯେତେବେଳେ କାର୍ଯ୍ୟବଶତଃ ମୁମ୍ବଇ ଯାଉଥିଲେ ମାଲେଗାଓଁ ଓ ମନମାଡ଼ ନିକଟରେ କେହି ଜଣେ ବାବାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତାଙ୍କୁ କିଛି କହିଦେଲେ । ଏହା ପରେ ସେ ଶିରିଡ଼ି ଯିବା ବିଚାର ପରିତ୍ୟାଗ କରି ମୁମ୍ବଇ ଫେରିଗଲେ । ସେ ତାଙ୍କର ଶେଷ ଛୁଟି ଆଲିବାଗରେ କଟାଇବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ମୁମ୍ବଇରେ କ୍ରମାଗତ ତିନି ରାତି ସେ ଗୋଟିଏ ଧ୍ୱନି ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲେ 'କ'ଣ ତୁମେ ମୋତେ ଅବିଶ୍ୱାସ କରୁଛ ?' ଏହାପରେ ପୂର୍ବ ନିଷ୍ପତ୍ତି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସେ ଶିରିଡ଼ି ଯିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ । ତେବେ ମୁମ୍ବଇରେ ତାଙ୍କର ଜଣେ ରୋଗୀ ସଂକ୍ରାମକ ଜ୍ୱରରେ ପୀଡ଼ିତ ଥିଲା ତଥା ରୋଗ ଛାଡ଼ିବାର ଲକ୍ଷଣ ଦେଖାଯାଉନଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ଯିବା ନେଇ ପୁଣି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ରହିଲେ ଏବଂ ଭାବିଲେ ଯେ ଏଥିଯୋଗୁ ହୁଏତ ତାଙ୍କୁ ଗସ୍ତ ସ୍ଥଗିତ ରଖିବାକୁ ହୋଇପାରେ । ପୁଣି ମନଭିତରେ ପରୀକ୍ଷା କଲେ ଯେ ଯଦି ସତରେ ବାବାଙ୍କର ଶକ୍ତି ଥିବ, ତାହେଲେ ରୋଗୀଟି ଭଲ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଆସନ୍ତାକାଲି ସେ ଶିରିଡ଼ି ଯିବେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଯେଉଁ ସମୟରେ ତାଙ୍କ ମନକୁ ଏକଥା ଆସିଛି, ସେହି ସମୟରୁ ଜ୍ୱର ଛାଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା ଏବଂ ତାପମାତ୍ରା କ୍ରମଶଃ ହ୍ରାସ ପାଇ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ଆସିଗଲା । ଏହାପରେ ସେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଅନୁସାରେ ଶିରିଡ଼ି ବାହାରିଲେ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣାମ କଲେ । ବାବା ତାଙ୍କୁ ଏପରି କିଛି ଅନୁଭବ ଦେଲେ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ସେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଭକ୍ତ ହୋଇଗଲେ । ଡାକ୍ତର ସେଠାରେ ଚାରିଦିନ ରହିଲେ ଏବଂ ଉଦି ତଥା ଆଶୀର୍ବାଦ ନେଇ ଘରକୁ ଫେରିଲେ । ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷରେ ତାଙ୍କର ପଦୋନ୍ନତି ହୋଇ ବିଜାପୁରକୁ ବଦଳି ହେଲା । ଭଣଜାର ରୋଗମୁକ୍ତି ତାଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ସୌଭାଗ୍ୟ ଆଣିଦେଲା ଏବଂ ଶିରିଡ଼ି ଯାତ୍ରା ଶ୍ରୀ ସାଇ ଚରଣରେ ପ୍ରଗାଢ଼ ଭକ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ କଲା ।

।। ଡାକ୍ତର ପିଲ୍ଲେଙ୍କ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଓ କାଉ ଚିକିତ୍ସା ।।

ଡାକ୍ତର ପିଲ୍ଲେ ବାବାଙ୍କର ଏକନିଷ୍ଠ ଭକ୍ତ ଥିଲେ । ଏହି କାରଣରୁ ବାବା ତାଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ସ୍ନେହ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସର୍ବଦା 'ଭାଉ(ଭାଇ)' କହି ସମ୍ବୋଧନ କରୁଥିଲେ । ସବୁ ସମୟରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରୁଥିଲେ ତଥା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର ପରାମର୍ଶ ନେଉଥିଲେ । ପିଲ୍ଲେଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହି ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ଯେ ସେ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଥିବେ । ଥରେ ଡାକ୍ତର ପିଲ୍ଲେଙ୍କର ବାଳମୂଳିଆ ରୋଗ ଛାଡ଼ିବାର ନାଁ ଧରିଲା ନାହିଁ । ସେ କାକାସାହେବ ଦୀକ୍ଷିତଙ୍କୁ କହିଲେ ତାଙ୍କର ଅସହ୍ୟ ପୀଡ଼ା ହେଉଛି ଏବଂ ଜୀବନଠାରୁ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଏବେ ସେ ଶ୍ରେୟସ୍କର ମନେ କରୁଛନ୍ତି । 'ମୁଁ ଜାଣୁଛି ଯେ ଏହା ମୋର ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କର୍ମ । ତେବେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କୁହ ଯେ ସେ ମୋର

ଏହି ପୀଡ଼ା ଦୂର କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ମୋର ଗତ ଜନ୍ମର କର୍ମକୁ ଆସନ୍ତା ଦଶ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୋଗିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । ତାପରେ କାକା ଦୀକ୍ଷିତ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା ଜଣାଇଲେ । ସାଇ ତ ଦୟାର ଅବତାର । ସେ ତାଙ୍କର ଭକ୍ତମାନଙ୍କର କଷ୍ଟ କିପରି ସହିଥାନ୍ତେ ? ବାବାଙ୍କ ମନରେ ଦୟା ଆସିଗଲା ଏବଂ ସେ ଦୀକ୍ଷିତଙ୍କୁ କହିଲେ 'ପିଲ୍ଲେଙ୍କୁ ଯାଇ କୁହ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର କିଛି ନାହିଁ । ଗତ କର୍ମର ଫଳ ଦଶ ଜନ୍ମରେ କାହିଁକି ଦଶ ଦିନରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ତ ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଧାର୍ମିକ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କଲ୍ୟାଣ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ବସିଛି । ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ ଇଚ୍ଛା କଦାପି କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଯାଅ, କାହାର ପିଠି ଉପରେ ବସାଇ ତାକୁ ଏଠାକୁ ନେଇଆସ । ମୁଁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ତାକୁ କଷ୍ଟରୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେବି ।

ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ପିଲ୍ଲେଙ୍କୁ ଅଣାଗଲା । ବାବା ତାଙ୍କର ଡାହାଣ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଏବଂ ମୁଣ୍ଡତଳେ ଗଦି ପକାଇ ତାଙ୍କର ସୁଖ ଶୟନ ବ୍ୟବସ୍ଥା କଲେ ଏବଂ କହିଲେ- ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ଔଷଧ ହେଉଛି ଗତ ଜନ୍ମର କର୍ମଫଳ ଭୋଗ କରିଦେବା ଉଚିତ । ଏହାଦ୍ୱାରା ସବୁଦିନ ପାଇଁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଆମର କର୍ମ ହିଁ ସୁଖଦୁଃଖର କାରଣ ହୋଇଥାଏ, ଏଣୁ ଯେପରି ପରିସ୍ଥିତି ଆସୁନା କାହିଁକି ସେଥିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବା ଉଚିତ । ଆଲ୍ଲା ସମସ୍ତଙ୍କର ଫଳଦାତା ଓ ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ଏପରି ବିଚାର କରି ସର୍ବଦା ତାଙ୍କର ସ୍ମରଣ କର । ସେ ତୁମର ଚିନ୍ତା ଦୂର କରିଦେବେ । ତନ-ମନ-ଧନ ଏବଂ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ଅନନ୍ୟ ଶରଣରେ ଯାଅ, ଆଉ ଦେଖ ସେ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି । ଡାକ୍ତର ପିଲ୍ଲେ କହିଲେ ଯେ ନାନାସାହେବ ମୋର ଗୋଡ଼ରେ ଗୋଟିଏ ପଟି ବାନ୍ଧିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ କିଛି ଉପଶମ ହେଲା ନାହିଁ । 'ନାନା ମୂର୍ଖ'-ଏହା କହି ବାବା ସେହି ପଟିଟି ହଟାଇଦେବାକୁ କହିଲେ । ତାପରେ କହିଲେ 'କିଛି ସମୟ ପରେ ଗୋଟିଏ କାଉ ଆସି ଖୁମ୍ପିବ, ତାପରେ ତୁ ଭଲ ହୋଇଯିବୁ ।'

ଏହି ସମୟରେ ଅବଦୁଲ ମସଜିଦ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଝାଡୁ ମାର୍ଜନା, ଦୀପ, ବତି ସଜାଡ଼ିବା ଆଦି ତାଙ୍କର ନିୟମିତ କାମ ଥିଲା । ସେ ଦୀପ, ବତୀ ସଜାଡ଼ିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଏହି ସମୟରେ ହଠାତ୍ ତାଙ୍କର ଗୋଡ଼ ଡାକ୍ତର ପିଲ୍ଲେଙ୍କ କ୍ଷତ ସ୍ଥାନରେ ପଡ଼ିଗଲା । ଗୋଡ଼ ତ ଫୁଲି ପଚିଥିଲା ଓ ପୂଜରେ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଯାଇଥିଲା, ଅବଦୁଲ ମାଡ଼ିଦେବାରୁ ଫୁଲା ଅଂଶ ତ ଦବିଗଲା, ପୂଜ ଏବଂ ସେହି କ୍ଷତସ୍ଥାନରୁ ସାତଟି ବାଳମୂଳିଆ ମଞ୍ଜି ଏକସଂଗେ ବାହାରିଆସିଲା । କିନ୍ତୁ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅସହ୍ୟ ହୋଇପଡ଼ିଲା ଏବଂ ଡାକ୍ତର ପିଲ୍ଲେ ବଡ଼ ପାଟିରେ ଚିତ୍କାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ ଅବଶ୍ୟ ଶାନ୍ତ ହେଲେ ଏବଂ ଆରାମ ଅନୁଭବ କରି ଗୀତ ଗାଇଲେ । ଏହାପରେ ବାବା କହିଲେ 'ଦେଖ, ଭାଉ ଏବେ ଭଲ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ଗୀତ ଗାଉଛି । ଗୀତଟି ଏପରି ଥିଲା-

କରମ କର ମେରେ ହାଲ ପର ତୁ କରିମ୍ ।
ତେରା ନାମ୍ ରହମାନ ହେ ଔର ରହିମ୍ ।
ତୁ ହି ଦୋନୋଁ ଆଲମ କା ସୁଲତାନ ହୈ ।
ଜହାଁ ମେ ନୁମାୟାଁ ତେରି ଶାନ୍ ହୈ ।
ଫନା ହୋନେ ବାଲା ସବ କାରୋବାର ।
ରହେ ନୁର ତେରା ସଦା ଆଶକାର ।
ତୁ ଆସିକ କା ହରଦମ ମଦଦଗାର ହୈ ।

ଡାକ୍ତର ପିଲ୍ଲେ ପଚାରିଲେ ଯେ 'ସେ କାଉ କ'ଣ ଏବେ ଆସିବ ଓ ଖୁମ୍ପିବ ?' ବାବା କହିଲେ 'ତୁମେ କ'ଣ କାଉକୁ ଦେଖିଲ ନାହିଁ ? ସେ ଆଉ ଆସିବ ନାହିଁ । ଅବଦୁଲ, ଯିଏ ତୁମର ଗୋଡ଼ ଉପରେ ଚଢ଼ିଗଲା, ସେ ତ କାଉ ଥିଲା । ସେ ତୁମର ପୀଡ଼ାକୁ ହଟାଇଦେଲା । ଆଉ କାଉ କାହିଁକି ଆସିବ ? ଏବେ ଯାଇ ୱାଡ଼ାରେ ବିଶ୍ରାମ କର । ଶୀଘ୍ର ଭଲ ହୋଇଯିବ ।'

ଉଦି ଲଗାଇବାରୁ ଏବଂ ପାଣି ସହ ମିଶାଇ ପିଇବାରୁ କୌଣସି ଔଷଧ ବିନା ଦଶ ଦିନ ପରେ ସେ ନିରୋଗ ହୋଇଗଲେ, ଯେପରି କି ବାବା ତାଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ।

।। ମୃତ ସଂଜୀବନୀ ଉଦି ।।

ସାବଲି ବିହିର ଗ୍ରାମ ନିକଟରେ ଭକ୍ତ ଶ୍ୟାମାଙ୍କର ସାନ ଭାଇ ବାପାଜୀ ରହୁଥିଲେ । ଥରେ ତାଙ୍କର ପତ୍ନୀ ପ୍ଲେଗ ରୋଗରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେଲେ । ଭୀଷଣ ଜ୍ୱର ହେଲା ଏବଂ ଜଂଘରେ ଦୁଇଟି ବଥ ବାହାରିଲା । ବାପାଜୀ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଶ୍ୟାମାଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ ଏବଂ ଘରକୁ ଆସିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ଶ୍ୟାମା ମଧ୍ୟ ଛାନିଆ ହୋଇଗଲେ । ସବୁବେଳ ପରି ସେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ପ୍ରଣାମ କଲେ, ସହାୟତା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ତଥା ଭାଇଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ଅନୁମତି ଭିକ୍ଷାକଲେ । ବାବା କହିଲେ 'ରାତି ହୋଇଛି । ଏବେ କୁଆଡ଼େ ଯିବ ? ଉଦି ପଠାଇଦିଅ । ଜ୍ୱର ଆଉ ବଥ ଚିନ୍ତା କରୁଛ କାହିଁକି ? ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ପିତା ଓ ସ୍ୱାମୀ । ସେ ଶୀଘ୍ର ସୁସ୍ଥ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ଯାଅ ନାହିଁ । ସକାଳେ ଯିବ ଏବଂ ଶୀଘ୍ର ଫେରିଆସିବ ।'

ଶ୍ୟାମାଙ୍କର ମୃତ ସଂଜୀବନୀ 'ଉଦି' ଉପରେ ଅଗାଧ ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା । ବାପାଜୀଙ୍କ ହାତରେ ଉଦି ଦେଇ ସେ ପଠାଇଦେଲେ । କିଛି ଉଦି ବଥ ସ୍ଥାନରେ ଏବଂ ମଥାରେ ବାପାଜୀ ଲଗାଇଦେଲେ ତଥା ଆଉ କିଛି ପାଣିରେ ମିଶାଇ ରୋଗୀକୁ ପିଇବାକୁ ଦେଲେ । ଯେମିତି ସେ ପିଇଛନ୍ତି, ଝାଳ ବୋହିବାକୁ ଲାଗିଲା, ଜ୍ୱର ଊଣା ହୋଇଚାଲିଲା ଏବଂ ରୋଗୀ ଗାଢ଼ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇଗଲା । ପରଦିନ ପତ୍ନୀ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଯିବା ଦେଖି ବାପାଜୀ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହେଲେ । ନା ଜ୍ୱର ନା ବଥର ଚିହ୍ନ ଥିଲା । ପରଦିନ ଶ୍ୟାମା ବାବାଙ୍କର

ଅନୁମତି ନେଇ ପହଞ୍ଚିଲାବେଳକୁ ଭାଇବୋହୂ ଚା' କରୁଥିବା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ବାବାଙ୍କର ଉଦି ଗୋଟିଏ ରାତିରେ ହିଁ ରୋଗକୁ ସମୂଳ ନଷ୍ଟ କରିଦେଲା ବୋଲି ଭାଇ ଜଣାଇଲେ । ଏହାପରେ 'ସକାଳେ ଯିବ ଏବଂ ଶୀଘ୍ର ଫେରିଆସିବ'– ବାବାଙ୍କ ଏହି ଉକ୍ତିର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ୟାମା ହୃଦବୋଧ କରିନେଲେ ।

ଚା' ପିଇ ଶ୍ୟାମା ଫେରିଆସିଲେ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିବା ପରେ କହିଲେ କି 'ହେ, ଦେବା ! ଏ କି ନାଟକ ? ପ୍ରଥମେ ଝଡ଼ ଉଠାଇ ଆମକୁ ଅଶାନ୍ତ କରିଦେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ଆମର ସହାୟତା କରି ସବୁ ଠିକ୍‌ଠାକ୍ କରୁଛନ୍ତି ।' ବାବା କହିଲେ 'ତୁମେ ଜାଣିବା ଉଚିତ କର୍ମ ପଥ ବଡ଼ ରହସ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ । ଯଦିଓ ମୁଁ କିଛି ବି କରେ ନାହିଁ, ତଥାପି ଲୋକେ କର୍ମ ପାଇଁ ମୋତେ ଦୋଷୀ ମନେ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ଦର୍ଶକ ମାତ୍ର । **କେବଳ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଏକ ସତ୍ତାଧାରୀ ଏବଂ ପ୍ରେରଣାଦାତା ଅଟନ୍ତି** । ସେ ପରମ ଦୟାଳୁ । **ମୁଁ ନା ଈଶ୍ୱର, ନା ମାଲିକ, କେବଳ ତାଙ୍କର ଏକ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସେବକ ଏବଂ ସର୍ବଦା ତାଙ୍କର ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ । ଯିଏ ନିରଭିମାନ ହୋଇ ନିଜକୁ କୃତଜ୍ଞ ମନେ କରି ତାଙ୍କ ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ, ତାର ସମସ୍ତ କଷ୍ଟ ଦୂର ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସିଏ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।'**

ଇରାନୀ କନ୍ୟା : ଏବେ ଜଣେ ଇରାନୀ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଅନୁଭବ ଶୁଣନ୍ତୁ । ତାଙ୍କର ଟିକି କନ୍ୟାଟି ଘଣ୍ଟାକୁ ଘଣ୍ଟା ମୂର୍ଚ୍ଛା ହୋଇପଡୁଥିଲା । ତାର ଦାନ୍ତ ଭିଡ଼ିମାଡ଼ି ହେଉଥିଲା । ହାତ ଗୋଡ଼ ସଂକୁଚିତ ହୋଇଯାଉଥିଲା ଏବଂ ବେହୋସ ହୋଇ ଭୂମି ଉପରେ ଲୋଟିପଡୁଥିଲା । ନାନା ପ୍ରକାର ଉପଚାର ପରେ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ତା'ର କୌଣସି ଲାଭ ହେଲା ନାହିଁ, କିଛି ଲୋକ ସେହି ଇରାନୀ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ଉଦିର ମହିମା ସମ୍ପର୍କରେ କହିଲେ ଏବଂ ଭିଲେପାର୍ଲେର କାକାସାହେବ ଦୀକ୍ଷିତଙ୍କ ପାଖରୁ ତାହା ଉପଲବ୍ଧ ହେବ ବୋଲି ଜଣାଇଲେ । ତାପରେ ଇରାନୀ ମହାଶୟ ସେଠାରୁ ଉଦି ଆଣି ପାଣିରେ ଗୋଳାଇ ତାଙ୍କର କନ୍ୟାକୁ ପିଇବାକୁ ଦେଲେ । ପ୍ରଥମେ ଯେଉଁ ମୂର୍ଚ୍ଛା ପ୍ରତି ଘଣ୍ଟାରେ ହେଉଥିଲା ତାହା ଏଣିକି ସାତ ଘଣ୍ଟା ଅନ୍ତରରେ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ଏବଂ କିଛିଦିନ ପରେ ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲା ।

ହରଦାଙ୍କ ମହାନୁଭବତା : ହରଦାର ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ପେଟରେ ପଥର ରହିଯାଇଥିବାରୁ ବଡ଼ କଷ୍ଟ ପାଉଥିଲେ । ସାଧାରଣତଃ ଶଲ୍ୟ ଚିକିତ୍ସା ଦ୍ୱାରା ଏହା ଭଲ ହୋଇଥାଏ । ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଏହି ପରାମର୍ଶ ଦେଲେ । ସେ ଅତି ଦୁର୍ବଳ ତଥା ବୃଦ୍ଧ ବୟସରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଦୁର୍ବଳ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଦେଖି ତାଙ୍କର ଶଲ୍ୟ ଚିକିତ୍ସା କରିବାକୁ କୌଣସି ଡାକ୍ତର ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁନଥିଲେ । ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ତାଙ୍କର ବ୍ୟାଧିର ଚିକିତ୍ସା କିପରି ହୋଇଥାନ୍ତା ? ଏହି ସମୟରେ ସହରର ଇନାମଦାର ସେଠାକୁ ଆସିଲେ । ସେ ବାବାଙ୍କର ପରମ ଭକ୍ତ ଥିଲେ ତଥା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଉଦି

ଥିଲା । କିଛି ବନ୍ଧୁଙ୍କର ପରାମର୍ଶକ୍ରମେ ତାଙ୍କର ପୁତ୍ର କିଛି ଉଦି ନେଇ ପାଣିରେ ମିଶାଇ ତାର ବୃଦ୍ଧ ପିତାଙ୍କୁ ପିଆଇଲା । ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍‌ରେ ଉଦି ପେଟକୁ ଯିବା ମାତ୍ରେ ପଥର ମଳମୂତ୍ର ଦ୍ୱାର ଦେଇ ବାହାରିଗଲା ଏବଂ ସେ ସୁସ୍ଥ ହେଲେ ।

ମୁମ୍ବଇର ମହିଳାଙ୍କ ପ୍ରସବ ପୀଡ଼ା : ମୁମ୍ବଇର କାୟସ୍ଥ ପ୍ରଭୁ ଜାତିର ଜଣେ ମହିଳା ପ୍ରସବ ସମୟରେ ଅସହ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କରୁଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେ ଗର୍ଭଧାରଣ କରୁଥିଲେ, ବଡ଼ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇପଡୁଥିଲେ ଏବଂ କିଂକର୍ତ୍ତବ୍ୟବିମୂଢ଼ ହୋଇଯାଉଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ଶ୍ରୀରାମ ମାରୁତି ତାଙ୍କର ଏହି ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଶିରିଡ଼ି ନେବାକୁ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଲେ । ସେ ଯେତେବେଳେ ପୁଣି ଗର୍ଭବତୀ ହେଲେ ଉଭୟ ପତି-ପତ୍ନୀ ଶିରିଡ଼ି ଆସି ରହିଲେ । ବାବାଙ୍କର ନିତ୍ୟ ସେବା କଲେ ତଥା ସତ୍‌ସଙ୍ଗରେ ଯୋଗଦେଲେ । କିଛିଦିନ ପରେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରସବ ସମୟ ପାଖେଇ ଆସିଲା, ସବୁବେଳ ପରି ଗର୍ଭାଶୟ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହେବା ସହ ପ୍ରବଳ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ ବୁଝିପାରୁନଥିଲେ କ'ଣ କରିବେ । କିଛି ସମୟ ପରେ ଜଣେ ପଡ଼ୋଶୀ ମହିଳା ପହଞ୍ଚିଲେ । ବାବାଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନକରି କିଛି ଉଦି ହାତରେ ଧରିଲେ ଏବଂ ପାଣିରେ ମିଶାଇ ସେହି ଉଦିପାଣି ପିଇବାକୁ ଦେଲେ । ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ ବିନା କଷ୍ଟରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରସବ ହୋଇଗଲା । ଶିଶୁ ତ ତା'ର ଭାଗ୍ୟାନୁସାରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଲା; କିନ୍ତୁ ତା'ର ମାଆର ପୀଡ଼ା ଓ କଷ୍ଟ ସବୁଦିନ ନିମନ୍ତେ ଦୂର ହୋଇଗଲା । ସେ ନିଜକୁ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ବଡ଼ କୃତଜ୍ଞ ମନେ କଲେ ଏବଂ ଆଜୀବନ ତାଙ୍କର ଶରଣାଗତ ହୋଇ ରହିଲେ ।

ଶ୍ରୀ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ସାଇନାଥାର୍ପଣମସ୍ତୁ । ଶୁଭଂ ଭବତୁ ।।